

Να, λοιπόν, που τα δυο μεγάλα κόμματα θυμήθηκαν τη φτώχεια.

"Πρόγραμμα καταπολέμησης της φτώχειας" ο ένας, "Νέα κοινωνική συμφωνία" ο άλλος.

(Δε λέμε για τα πιο μικρά κόμματα. Αυτά υποτίθεται ότι πάντα έχουν την έννοια τους στη φτώχεια, μόνο που ξεχνάνε π.χ. πως ένας φτωχός νέος δεν έχει την οικονομική άνεση να βλέπει τις εξεταστικές περιόδους να περνάνε άπρακτες και να μη μπορεί να τελειώσει τις σπουδές του...).

Κάτι που είναι της μόδας, κάτι που έρχονται οι εκλογές και χρειάζονται ψήφους, δείχνουν, λοιπόν, πάλι το «κοινωνικό» τους πρόσωπο. Αληθινό ή ψεύτικο το ενδιαφέρον, αν κάποιες από τις υποσχέσεις τους πραγματοποιηθούν, μπορεί η δυσκολία να μετριασθεί κάπως....

Όμως... Θυμούνται τα κόμματα ότι όταν μιλάμε για φτώχεια, δεν μιλάμε για αριθμούς; Θυμούνται ότι οι φτωχοί είναι κι αυτοί άνθρωποι; Όχι, δεν το λέμε αυτό για να θίξουμε τις ...συναισθηματικές τους χορδές και να προκαλέσουμε τη συμπόνια τους... Απλώς, υπενθυμίζουμε ένα ρεαλιστικό στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στη χάραξη μιας πολιτικής. Γιατί οι σχεδιασμοί του μέλλοντος πρέπει να μην στηρίζονται σε στατικές προσεγγίσεις αλλά στην δυναμική των πραγμάτων (και των ανθρώπων)...

Δεν αρκεί, λοιπόν, να τους πετάνε περιστασιακά κάποια «ψίχουλα» ή έστω και πιο μεγάλα κομμάτια ψωμί... Δεν αρκεί, όμως, ούτε και το να εφαρμόζουν και μια ολοκληρωμένη πολιτική που λειτουργικά θα επιτρέπει στους ανθρώπους να έχουν μια εργασία και μια δίκαιη αμοιβή, έστω κι αν αυτό φαίνεται μια πολιτική ανώτερου επιπέδου...

Χρειάζεται, κυρίως, μια πολιτική που δεν θα αντιμετωπίζει τους φτωχούς ως παθητικούς αποδέκτες κάποιας βοήθειας αλλά ως ενεργούς ανθρώπους που υπό κάποιες προϋποθέσεις μπορούν να αναπτύξουν την δημιουργικότητά τους. Την "παραγωγικότητά" τους, θα το 'λεγαν και θα το 'θελαν οι οικονομολόγοι, που δεν ξέρουμε κατά πόσο συνδέουν πραγματικά αυτές τις δυο έννοιες μεταξύ τους κι αν θεωρούν ότι η ανάπτυξη της δημιουργικότητας έχει και οικονομικά μετρήσιμα αποτελέσματα.

Γι' αυτό η ολοκληρωμένη πολιτική που λέγαμε πριν πρέπει να έχει ως βασικό μέλημα να δημιουργεί ευκαιρίες. Όχι να παρεμποδίζει τον άνθρωπο που έχει τη διάθεση να δράσει και να λύσει τα προβλήματά του (όπως τα χίλια μύρια εμπόδια που βάζει με την γραφειοκρατία της σε κάθε νέο άνθρωπο που θέλει να ανοίξει ένα "μαγαζάκι"). Αλλά να λειτουργεί ως ένα οργανωμένο σύστημα ευκαιριών σε κάθε

τομέα της ζωής, στην εκπαίδευση, στην πληροφορία, στην εργασία, στη δράση...

Η φτώχεια είναι μια εξωτερική συνθήκη. Μέσα στον άνθρωπο, όμως, υπάρχει μια περιουσία ολόκληρη. Ικανότητες, ιδέες, εμπνεύσεις, ψυχικές δυνάμεις και κουράγια, δεξιότητες και ταλέντα....

Η δημιουργία ευκαιριών, η ενημέρωση γι' αυτές και η ενθάρρυνση για την αξιοποίησή τους μπορούν να αποδεσμεύσουν τον δυναμισμό ενός ανθρώπου ώστε να υπερβεί τους περιορισμούς του και να ανοίξει νέους δρόμους στον εαυτό του και στους ομοίους του...

Είναι σαφές ότι αναφερόμαστε σε μια υποχρέωση της πολιτικής και των πολιτικών που αφορά στις απαραίτητες εξωτερικές συνθήκες για την αποδέσμευση της δημιουργικότητας των ανθρώπων. Αναρωτιόμαστε, όμως, κατά πόσο οι δημόσιοι παράγοντες με τις πράξεις τους και τα λόγια τους καλλιεργούν ένα πνεύμα που διευκολύνει ή αντιστρατεύεται τη γνώση και την εμπιστοσύνη στη δημιουργικότητα του ανθρώπου. Χωρίς αυτή τη γνώση και την εμπιστοσύνη οι πολιτικοί δεν θα ενδιαφερθούν να δώσουν ευκαιρίες και οι πολίτες δεν θα καταλάβουν την σημασία τους για να τις αξιοποιήσουν...

Λάμπρος Κουλελής

Ημερομηνία καταχώρησης: 8.3.2007